

Brussel, 20 juni 2011

DOCUMENT

Administratieve Vereenvoudiging

Voorstellen van het VBO

Samenvatting

Ondernemingen moeten zich ten volle kunnen concentreren op hun economische kernactiviteiten, en mogen niet overbelast worden met administratieve rompslomp. Het VBO pleit voor een administratieve lastenvermindering met de bedrijfswereld als prioritaire doelgroep. Administratieve vereenvoudiging moet ook hand in hand gaan met een kwalitatieve verbetering van de regelgeving, zodat ondernemingen geen last ervaren van onduidelijke en slechte reglementeringen.

Om deze doelstellingen te helpen realiseren, heeft de werkgroep administratieve vereenvoudiging van het VBO meerdere uiteenlopende voorstellen voor administratieve vereenvoudiging uitgewerkt. Deze thematiek gaat nog veel verder dan deze voorstellen en blijft een permanente uitdaging op alle beleidsniveaus. Deze voorstellen tot administratieve vereenvoudiging worden nader toegelicht in deze nota en zijn bestemd voor het actieplan 2011 van de Dienst Administratieve Vereenvoudiging. ■

Juridisch en Fiscaal
Departement
T + 32 2 515 08 85
F + 32 2 515 09 85
sv@vbo-feb.be

VBO vzw
Ravensteinstraat 4
B - 1000 Brussel
T + 32 2 515 08 11
F + 32 2 515 09 99
info@vbo-feb.be
www.vbo.be
Lid BUSINESSEUROPE

1 Administratieve vereenvoudiging: pleidooi voor meer kwaliteit en minder complexiteit

1.1 Context

Ondernemingen moeten zich ten volle kunnen concentreren op hun economische kernactiviteiten, en mogen niet overbelast worden met administratieve rompslomp. Administratieve vereenvoudiging vormt een sleutelfactor naar meer groei, jobs en concurrentiekracht. De afgelopen jaren is dit besef op alle beleidsniveaus toegenomen en werden al verdienstelijke inspanningen geleverd. Er moet echter nog een lange weg afgelegd worden.

Het Federaal Planbureau raamde de administratieve lasten - veroorzaakt door de regelgevingen inzake tewerkstelling, fiscaliteit en milieu - voor de ondernemingen in 2008 op 4,58 miljard euro ofwel 1,33% van het bbp. In 2006 werden deze lasten nog geraamd op 6,46 miljard euro, hetzij 2,05 % van het bbp. België heeft zich geëngageerd om de administratieve lasten met 25% te verminderen tegen 2012 ten opzichte van 2007. Dit is een gemeenschappelijke reductiedoelstelling die de federale overheid samen met de deelstaten wil realiseren. Administratieve vereenvoudiging blijft dus een permanente uitdaging voor alle overheden op alle beleidsniveaus.

1.2 Acties van het VBO

Het VBO pleit voor een administratieve lastenvermindering met de bedrijfswereld als prioritaire doelgroep. Administratieve vereenvoudiging moet ook hand in hand gaan met een kwalitatieve verbetering van de regelgeving, zodat ondernemingen geen last ervaren van onduidelijke en slechte reglementeringen.

Om deze doelstellingen te realiseren is het VBO actief binnen het Sturingscomité van de Dienst Administratieve Vereenvoudiging (DAV), samen met de sectorfederaties Agoria en Confederatie Bouw. Het VBO heeft ook een eigen werkgroep administratieve vereenvoudiging met vertegenwoordigers van de verschillende betrokken departementen, alsook van de sectorfederaties. Uit een gezamenlijke reflectie binnen deze werkgroep zijn volgende voorstellen voor administratieve vereenvoudiging ontstaan, met de bedoeling dat deze opgenomen worden in het actieplan 2011 van de DAV.

2 Voorstellen van het VBO voor administratieve vereenvoudiging

2.1 E-government in de sociale zekerheid

E-government moet terug meer een project **vereenvoudiging** en **vermindering van administratieve lasten** voor ondernemingen zijn, niet een verschuiving van werk voor de personeelsadministratie naar complexe en dure informaticaprogramma's. E-government is veel meer dan louter informatiseren.

Noodzakelijke voorwaarden daarvoor zijn:

1. **Stabiliteit in wetgeving** en **voorafgaand onderzoek van de administratieve voorwaarden en effecten** vóór de realisatie van nieuwe maatregelen.
2. **Tijdige communicatie** van wijzigingen en nieuwe instructies en **incalculeren van de nodige tijd** (minimum een kwartaal) **om deze in de interne administratie te integreren**. Elke wijziging vergt namelijk een aanpassing in een technologische omgeving waarin administratieve processen bij verschillende diensten en partners met elkaar interfereren.
3. **Compensatie van de kosten**. De ondernemingen worden tot dure informatica-inspanningen verplicht die rationalisatie van gegevensstromen binnen het netwerk van de sociale zekerheid mogelijk moeten maken. Deze moeten voor de ondernemingen resulteren in **minder bevraging, minder papier, een vereenvoudigde administratie, een snellere service en kostenbesparing**.
4. **Vereenvoudiging van de wetgeving** zelf. Informatisering moet werkbaar blijven. Een herziening en coördinatie van de *bestaande* regelgeving is daarvoor noodzakelijk. *Nieuwe* regelgeving moet rekening houden met de technische realiteit en mogelijkheden.
5. **Geen elektronisch keurslijf opdringen aan de ondernemingen**: informatisering van de sociale zekerheid moet ook ten dienste staan van de bedrijven – en niet omgekeerd – en moet voldoende aansluiten bij de ondernemingspraktijk. Dit kan enkel wanneer verdere ontwikkelingen het resultaat zijn van effectief overleg met alle actoren van het e-government.
6. Het moeten afleveren van **papieren afschriften** vormt een ernstige belemmering voor werkgevers om over te stappen naar het elektronisch circuit. Wanneer de werkgever gebruik maakt van elektronische aangiften moet het afleveren van papieren afschriften onvoorwaardelijk worden **afgeschaft**.
7. Na Dimona en DMFA, is de **elektronische aangifte** van een sociaal risico de cruciale derde stap in het e-governmentproject. Dit project kan alleen verder worden ontwikkeld op basis van het **door de Nationale Arbeidsraad en de Beheerscomités van de betrokken Instellingen voor Sociale zekerheid gevalideerde Stappenplan**.

2.2 Tewerkstelling van buitenlandse werknemers

Het is voor een werkgever absoluut niet eenvoudig om buitenlandse werknemers tewerk te stellen. Het wetgevend kader is complex, om niet te zeggen duister en hermetisch. De bedrijven die actief zijn in de sector uitzendarbeid vormen een belangrijk instroomkanaal voor vreemde werknemers: 17,7 % van de uitzendkrachten, wat in 2010 zowat 63.621 personen vertegenwoordigde, heeft niet de Belgische nationaliteit. De risico's die de uitzendbureaus lopen bij de tewerkstelling van buitenlandse werknemers zijn nochtans groter dan voor gewone werkgevers: naast de administratieve en strafrechtelijke sancties die voor iedereen gelden wanneer een werknemer niet meer over een (geldige) arbeidskaart beschikt, lopen de uitzendbureaus ook nog het risico dat hun erkenning geschorst of ingetrokken wordt. Daarom zijn deze bedrijven verplicht aanzienlijke investeringen te verrichten: specifieke informaticaprogramma's met afbloksystemen, ter zake gespecialiseerde back office, enz.

Voorstel:

- Op korte termijn zou het oprichten van een uniek loket of een centrale databank een enorme vooruitgang zijn. Op dit ogenblik zijn de bevoegdheden immers versnipperd over de federale overheid, de gewesten en de gemeenten. De potentiële werkgever zou bij dit contactpunt dan een snel, duidelijk en schriftelijk antwoord kunnen krijgen, wat hem een minimum aan rechtszekerheid zou geven.
- Op middellange termijn bieden de nieuwe elektronische verblijfsdocumenten de mogelijkheid om verblijfsdocument en werkvergunning samen te brengen in één document. De elektronische chip van de elektronische vreemdelingenkaart zou probleemloos bijkomende informatie kunnen bevatten: een vrijstelling van werkvergunning, de reden daarvoor, het type werkvergunning, de geldigheidsduur, enz.

2.3 Het gebruiksgemak van het systeem voor collectief beheer verbeteren

Naast het gebrek aan transparantie is een belangrijke grief tegen het collectief beheer in België de vele eisen tot betaling die aan de ondernemingen worden gericht. Dit vloeit voort uit een drievoudig verschijnsel: het veelvuldig gebruik van auteursrechten door de bedrijven, het hoge aantal rechthebbenden op eenzelfde werk, en het groot aantal beheersvennootschappen dat gemachtigd is om van de ondernemingen betalingen te eisen.

Voorstel:

Het moet mogelijk zijn om “**één loket**” op te richten voor de exploitatie van de intellectuele eigendomsrechten, waaraan de ondernemingen al hun licentia aanvragen zouden kunnen richten. Een dergelijk loket bestaat al voor het “muziekgebruik in ondernemingen” op de site “eengemaakteangifte.be”.

2.4 Bekendmaking van de beslissing tot terugbetaling van een geneesmiddel

Voor de terugbetaling van een geneesmiddel worden in feite twee ministeriële beslissingen genomen. De eerste is een aan de onderneming gerichte zogenaamde individuele beslissing vanwege de minister waarin hij de terugbetaling toestaat of afwijst. De tweede is een zogenaamde reglementaire beslissing in de vorm van een formeel ministerieel besluit waarin – voor de gevallen waarin de terugbetaling effectief wordt toegestaan – de voorwaarden van terugbetaling toegestaan tijdens de voorbije maand worden opgenomen.

Dit tweede besluit wordt voor advies aan de Raad van State voorgelegd en moet officieel gepubliceerd worden in het Belgisch Staatsblad. De publicatie gebeurt eenmaal per maand. Het gevolg is dat er gemiddeld 70 dagen verstrijken alvorens een positieve beslissing tot terugbetaling effectief op het terrein kan toegepast worden en dus patiënten van de terugbetaling kunnen gebruik maken.

Voorstellen:

- De praktijk om met twee beslissingen te werken kan herleid worden tot een unieke beslissing tot terugbetaling.
- Het advies van de Raad van State kan beter afgeschaft worden, gezien dit geen toegevoegde waarde heeft in verhouding tot de noodzaak om snel een beslissing te nemen en deze op het terrein te kunnen toepassen.
- De wijze van publicatie kan ook versoepeld en versneld worden door dit te laten gebeuren op de website van het RIZIV met een formele bevestiging via een publicatie in het Staatsblad achteraf.

2.5 "Worksharing" met andere lidstaten inzake registratieprocedures

Diverse geneesmiddelen hebben in verschillende Europese lidstaten een nationale vergunning nodig om het in de handel te kunnen brengen. Dit heeft als gevolg dat een wijziging van het geneesmiddel telkens opnieuw door de verschillende lidstaten moet worden geëvalueerd. Concreet kan dit impliceren dat, als een wijziging voor een geneesmiddel reeds gunstig geëvalueerd werd door onze buurlanden, diezelfde wijziging toch nogmaals onderzocht wordt door de Belgische autoriteiten.

Voorstel:

Het zou een enorme winst aan tijd en efficiëntie betekenen door te werken met duidelijk gedefinieerde modaliteiten, zodat reeds door het UK, Nederland, Frankrijk goedgekeurde wijzigingen zonder bijkomende evaluatie goedgekeurd worden in België. Dergelijk initiatief zou de autoriteiten ook in staat stellen gericht en efficiënter te werken, te focussen op die elementen met mogelijke negatieve impact op de patiëntveiligheid.

2.6 Overheidsopdrachten

Kwalitatieve selectie

De ondernemingen klagen over het aantal documenten dat hun wordt gevraagd in het kader van de kwalitatieve selectie op het gebied van overheidsopdrachten. Nochtans werden wettelijke maatregelen en administratieve maatregelen genomen om de documenten die bij de door de aannemers ingediende offertes moeten worden gevoegd tot een minimum te beperken. Er moet echter worden vastgesteld dat deze bepalingen in de praktijk niet systematisch worden toegepast en dat vele aanbestedende diensten heel wat documenten blijven eisen die bij de inschrijvingen moeten gevoegd worden.

Voorstel:

De aanbestedende diensten dienen geïnformeerd en aangemoedigd te worden om gebruik te maken van de verklaring op eer. Gelet op het feit dat de aanbestedingsdossiers meestal worden opgesteld door studie bureaus en architectenbureaus zou de informatie en de bewustmaking concreet op hun niveau kunnen gerealiseerd worden. Het principe van de verklaring op eer kan ook verplicht gemaakt worden.

Herziening van kennisgevingsplicht

In de voorlopige versie van de toekomstige Algemene Aannemingsvoorwaarden (AAV) voor overheidsopdrachten wordt uitdrukkelijk bepaald dat de kennisgevingsplicht onverminderd blijft voortbestaan, zelfs wanneer de aanbestedende overheid de betreffende feiten of omstandigheden kent. De meldingsplicht kan als overbodig worden beschouwd wanneer het bestuur reeds op de hoogte is van de feiten en de gevolgen ervan op de aannemingswerken kan inschatten.

Voorstel:

Overeenkomstig het « only once »-principe dient voorzien te worden in de AAV dat wanneer de betreffende feiten of omstandigheden gekend zijn in hoofde van de aanbestedende overheid, de kennisgevingplicht niet moet bestaan.

2.7 Kruispuntbank van Ondernemingen

Op basis van de wetgeving op de ondernemingsvaardigheden zijn heel wat activiteiten gereguleerd. Het ondernemingsloket onderzoekt bij inschrijving in de Kruispuntbank van Ondernemingen of de onderneming beantwoordt aan de ondernemersvaardigheden. In bevestigend geval wordt dit geregistreerd in de KBO onder de rubriek "Beroepsbekwaamheden". Het ondernemingsloket mag echter op vraag van de onderneming gereguleerde activiteiten in de KBO inbrengen zonder dat de onderneming beantwoordt aan de ondernemersvaardigheden. Deze situatie geeft echter aanleiding tot verwarring en onduidelijkheid in hoofde van de gebruiker van de Public-Search.

Voorstel:

De gereguleerde activiteit(en) waarvoor de onderneming aan de vereiste ondernemingsvaardigheden voldoet, kunnen best in een onderscheiden rubriek ondergebracht worden. Verder wordt de lay-out van de Public search best aangepast, zodat de gebruiker erop wordt gewezen dat de vermelding van een activiteit niet noodzakelijk betekent dat de onderneming gerechtigd is om zelf deze activiteit uit te oefenen.

2.8 Procedure voor vrijstelling van de borgtocht

De wet Breyne bepaalt dat de borgtocht die door de aannemer wordt gesteld bij de Deposito- en Consignatiekas, wordt vrijgemaakt per helften: de eerste helft bij de voorlopige oplevering en de tweede helft bij de eindoplevering. Om deze vrijstelling te verkrijgen, moet het vrijstellingsdocument ondertekend zijn door alle partijen die de begunstigden van de borgtocht zijn, en moeten de handtekeningen bovendien gelegaliseerd zijn bij de gemeente, wat volkomen achterhaald en een bron van administratieve ingewikkeldheid is, a fortiori in geval van overlijden of eventuele scheiding van de echtgenoten.

Voorstel:

De vereiste van legalisatie van de handtekening bij de Deposito- en Consignatiekas schrappen. Daarenboven wordt best voorzien in de automatische vrijstelling van de 2de helft van de borgtocht na een termijn van 3 maanden, te rekenen vanaf de eindoplevering, op voorwaarde dat er geen uitdrukkelijk verzet van de koper of van bouwheer aan de Depositokas is gericht. In dat geval zou de koper of de verkoper geacht worden stilzwijgend in te stemmen met de opheffing van de borgtocht.

2.9 Uniek loket voor vergunning infrastructuurwerken

Er worden vele vergunningen aangevraagd voor de aanleg en de exploitatie van de infrastructuurnetwerken die nodig zijn om energie in de vorm van elektriciteit of van aardgas te transporteren van de productiecentra naar de verbruikerscentra. Zo heeft men kunnen vaststellen dat een 170 km lange pijplijn om gas te transporteren 170 verschillende administratieve procedures en/of vergunningen of toelatingen vereist, die moeten verkregen worden bij verschillende federale, gewestelijke of plaatselijke overheden, en dit zonder enig gestructureerd overleg of coördinatie tussen deze overheden. Hieruit vloeit niet alleen een gebrek aan transparantie voort, maar ook een nodeloze herhaling van sommige fasen in deze procedures, bijvoorbeeld de openbare onderzoeken en de adviesaanvragen bij de verschillende administraties.

Voorstellen:

De oprichting – bijvoorbeeld via een samenwerkingsakkoord – van een uniek loket voor dergelijke projecten en werken, op basis van een expertisecentrum en met een duidelijke en efficiënte verdeling van de bevoegdheden tussen de federale, gewestelijke en zelfs plaatselijke overheden.

Een wetgevend initiatief dat aan deze projecten en werken het karakter van openbaar nut verleent door duidelijk de procedures en rechten die er gepaard mee gaan te bepalen, is van wezenlijk belang om de huidige toestand te verbeteren en te vermijden dat willekeurig een beroep wordt gedaan op de Raad van State. In een dergelijke regeling zouden ook de projecten van Europees belang moeten worden opgenomen. Deze regeling zou ook de problematiek van de verplaatsingen van deze installatie moeten beheren.